

TURGUTLU ANADOLU LİSESİ

2021-2022 Eğitim Öğretim Yılı
Kültür, Sanat Dergisi

Başlarken

Sevgili Öğrenciler

Sağlıklı,mutlu ve ahlaklı olmanız aileleriniz,okulumuz ve toplumumuz için çok önemlidir.Çağdaş medeniyetler seviyesine çıkabilmek için dünyadaki hızlı gelişmeyi takip edebilmeniz , hayati önem arz etmektedir. Bizlerin tüm gayretleri sizlerin dürüst,adil ve iyi bir birey olmanız içindir.Çünkü bütün umut ve güvencemiz sizlersiniz. Yarınlarımızın teminatı olan siz gençlerimize ülkemiz emanet edilmiştir . Sorumluluklarınız ve hedefleriniz hepimiz için çok önemlidir.Sizlerin de bizim umut ve güvenimizi boşa çıkarmayacağınızdan eminim. İnsanlığın dünya üzerinde yaşamını kaliteli bir şekilde devam ettirmesi almış olduğu eğitimle doğru orantılıdır. Eğitim, uzun çalışma gerektiren ve etkileri uzun vadeye yayılan bir süreçtir.Dünyadaki tüm ülkelerin öncelikli politikası eğitimle ilgilidir .Çünkü eğitim ertelenebilecek veya ihmal edilebilecek bir süreç değildir. Bu konu ile ilgili rekabet dünyada son hızıyla devam etmektedir .Eğitimli uluslar insanların refahı için avantaj sağlamaktadır. Türk milleti olarak bizim gençlerimiz de layık olduğu medeniyet seviyesine erişmelidir. 'En iyisini yapabilmek için büyük önderimizin dediği gibi "Muhtaç olduğunuz kudret damarlarınızdaki asil kanda mevcuttur ."

Okul Müdürü Cengiz Yılmaz

Okulumuzdan Fotoğraflar

Etkinlikler

Bilim Fuarı / 2022

Tekvando Kızlar İl Birincisi

Tekvando Kızlar Türkiye 3.sü

Hentbol Kızlar İl Şampiyonluğu

Basketbol Genç Erkekler İl 2.si

Etkinlikler

Satranç Turnuvası / 2022

Hentbol Kızlar II Şampiyonluğu

Tekvando Kız II Birinciliği

Tekvando Erkek II Birinciliği

Tekvando Kız II Birinciliği

Resim:
Yasemin Erbuğa

HANGİ EN?

Sen şu an, burada, bu durumda ne yapmak istiyorsun? Gerçek anlamda yaşıyorsun ve yaşamaya büyük ihtimalle devam edeceksin. Öyleyse neden sana verilen bu hayatı eniyle yaşamayasın? Bu bahsinde bulunduğum en, en zengin veya en başarılı gibi bir şey olmak zorunda değil. Hatta belki de senin enin, hiçbir şeyin en olmadığı sakin bir hayattır.

Hiçbir şeyin eni olmak zorunda olmadığını fark ettiğinde çaresiz bir kabulleniş ve çocuk eline tutuşturulan bir oyuncak parçası gibi bir mutluluk aklına gelsin. Buna sahip olmaktan memnuniyet duymak biraz dünyevi hazlarla alakalı. Dünyanın en prestijli insanı olmak istiyorsan zaten bu yazıyı en başından saçma bulmuşsun. Çünkü yapacak daha mühim işlerin olduğu için bu zirvalar(!) zaman kaybı gibi görünebilir. Tabii şunu da unutmamak gerek: Aramızdan sadece birkaç kişi hedeflediği statüye ve prestije ulaşacak. Ama üzülmeğin çünkü başka türlü bir mutluluğu kanıtlayacağım: Etrafınıza bakın, çok büyük paralar kazanmasa da kendi yanında kavru olarak hayatını idame ettiren birileri var, hep olacak ve mutlu olmayı isteyen mutlu... Öyle abartıldığı gibi zor bir şey değil mutluluk, hele parayla hiç alakası yok. Tamam Pollyanna değilim, para önemli fakat amaç değil araç olmalı.

Konumuza dönersek demek istediğim konforlu bir hayata sahip olmasak da, ki çoğunluğumuz olmayacak, mutluluk mümkün. Sıradan bir hayat kâbus değil. Hayatının kusursuz olamayacağı ortadayken olmak istediğin enleri neden yok sayasın?

On Dördün Hikâyesi

Dargandım tan yeri ağarken,
Uçan kuşu, açan çiçeğe, derken...
Yel, altı çeyrekte kovuyordu akrobil
Ben yayından fırlayan ok gibi.
Radyoda yine yuvasız kuşlar,
Çayından leğitim son yadumlar
Ve nihayet yollar...
Veysel'in uzun ince yolları,
Yol boyunca kavak dalları...
Ben yine derbeder, ben mînzevi,
Yollarda kalın bedevî...
Neylersin? Ara, bul Mecnun misali,
Zerrde mi, götümazde mi o İlahî?

Bir, iki... Beş, altı...
Denizde nçuşan bir martı,
Ordan oraya özgürlüğe aktı.
Ve yol üstü bir sabahçı kahvesi,
Dillerde dolayan ayrılık nağmesi...
Burada melal faslında yüreğim,
Çaresiz hayst oyununda ebeyim.

Yedi, sekiz, dokuz...
Gışeden iki çeyreğe bir bilet,
Uzak şehirlere atıldım nihayet.
Hep seni aradım dipsiz kuyularda
Yâhut Mevlânî'de, Yunus'ta...

On, on bir, on iki...
Yollar tükenmek bilmez ki...
Ver elini yalmızların diyarı,
İçime saldım gökteki nârı,
Şimdi güneş hafiften erguvani,
Ben yollarda metruk bir seyrani.

On üç...
Güneş bu vakitlerde firarı,
Dağlarda süzülen kaslı süvari.
Son kızılıkla yanan bir dalda,
Garip bölümlü şakıyor bu fanılda.
Hakikati Kim neep hakikat?
Meçhul, meçhul... Ne garip hayat.
Çaresiz gözlerim kapalı bu oyunda,
Amansız sönen, gölgelenen dünyada.

Ve on dört...
Akşam yine toplandı şemse,
Son şıklarda bir hengâme.
Akşam, yine akşam, yine akşam...
Bir günü daha eyledi ram.
Kuşlar ki şemelerimizden sefer eyler,
Ömrün tekrarı habör eyler.
Geceler, geceler, bizden uzak öteleler...
Söyleyin, ben kimim? Gaşler ne der?
Karanlıklar... Hakikat sizde bir hayal,
Onun peşinde sual üstüne sual...

Ve ışıl ışıl gökler, zirvede süzülen hançer,
O çetin bilmeceyi müjdeleler.
Şairlik cücenin, büyüklük sanatçılık semin,
Erdim nihayetise bütün meçhullerin...
Bütün bu çile, bu cefa, ey Mevlâ!
Ezelden ebede uslanmaz seyyah!
Dünün bu kalp ağrısı. Gece ve on dört...
Uyanak istiyorum anne! Üstümü ört!

Gökhan ARGÜN / Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmen

Büşra KORUCU

O AN

Her sabah olduğu gibi okul yolundaydım. Kafamın içinde, kulaklığımdan gelen melodiye uyum sağlayan melankolik düşünceler vardı. Kimdim ben? Okulda devamlı yalnız takılan, çoklu popüler kız gruplarının öğrenerek baktığı Kumsal mı? Yoksa annesinin " prensesim ", babasının " minijim " dediği Kumsal mı? Ailemden başka kimsem yoktu. Ne bir arkadaşım ne de bir başkası... -Hoş, onların da seçme şansı olsa benim gibi sorunlu ve yalnız bir kıza istemeyeceklerinden emindim- Kafamda bu düşüncelerle okula vardım. Yine o bakışlar... Psikolojik tedavi görmüş olmamın nedeni onlar değilmiş gibi... Beni bu yüzden ötekileştirmeleri de işin ironik yanıydı. Sınıfa girip yerime oturdum. Tabii ki en arkada ve tek başıma. "Ben senin yerinde olsam, okula bile gelmem. Sanki bir şey anlıyorsun da!" Tanırım! Yine o ses. Dilara her zamanki mükemmelliğiyle karşımdaydı. Durun ben söyleyeyim. Evet, o. Herkesin gözdesi olan kız. Fakat bugün bir farklılık vardı. Gözleri... Gözleri hayatımda gördüğüm en korkunç gözlerdi. Normalde hep makyajla öne çıkardığı mavi gözlerin etrafı kıpkırmızıydı ve sanki baktığı yere odaklanamıyor gibiydi. Her zamanki gibi hayatım hakkındaki tavsiyelerine sessiz kaldım. Onunla tartışmak aptallıktı. Onunla kavga, okulun tümüyle kavga demekti. Yanımdan ayrılırken yürümekte güçlük çekiyor gibiydi. Sınıftan çıkar çıkmaz derin bir nefes aldım.

Dersin başlamasına yanm saat vardı. Kahvaltı için yeterli zaman... Kantine doğru gidiyordum ki okulun arka tarafından gelen başışmalarla irkildim. Kesinlikle sağlıklı bir konuşma değildi. "Sana yapman gerekeni söyledim. Onlan Tuna'ya satacaktın ve hesap kapanacaktı." Adam çok öfkeliydi. Muhatabı olduğu kişi kim olduğunu anlamama izin vermeyecek kadar harareti konuşuyordu. "Özür dilerim ihtiyacım olmasa asla kullanmazdım." Bu Dilara'nın sesiydi. Bu kızın bu adamla işi neydi? Bahsettikleri şeyin Dilara'ya kan çanağı gözler ve boş bakışlar olarak geri döndüğünü hatırladım. Bu kız tabii ki iyi bir yolda değildi. Adam, Dilara'nın cevabıyla daha da öfkelenmişti ve kör noktada bulunmalarından- kameraların ulaşmadığı bir yerdi- etrafın boş olmasından cesaret alıp kızın üzerine doğru yürüdü. Ona vuracaktı! İki saniyelik düşünme yetimi kenara bırakıp koşarak arka bahçeye doğru gittim ve sırtı bana dönük olan adamı arkasından itip Dilara'ya denk gelecek olan yumruğunu boşluğa sallamasına neden oldum. Adam neye uğradığına şaşırıp ve arkasını dönüp beni itti. Gözümüne yediğim ilk yumrukte kendimi kaybettim. Tek duyduğum Dilara'nın ağlayarak yardım çağırması ve vücuduma aldığı her darbeye duyduğum muazzam acı hissiydi...

2 AY SONRA...

"Uyanıyor." Gözümü açtığımda hastane deydim.- Doğrusunu söylemek gerekirse 2 aydır...- Uyandıktan 3 saat sonra annem her şeyi anlatmıştı. Dilara, tahmin ettiğim gibi bir belaya bulaşmış. O gün okuldaki adam da bu işlerle ilgilenen bir tefeciymiş. Ona satması için verdiği şeyleri kullandığı için Dilara'ya öfkeliymiş. Öfkesinin hesabını soracağı sırada araya girdiğim için acımasızca darp edilen ben olmuşum. Dilara hemen yardım çağırmış, adamı orada tutuklamışlar. Ben de 2 aydır komadaymışım. Annem sonunda ağlamayı kesip devam etti. "Arkadaşın 2 aydır her gün senin uyanmanı bekledi kapıda. Geceleri eve girip sabah erkenden geliyor." Hafifçe doğruldum. "Ben kimsenin arkadaşı değilim anne, biliyorsun. Her şey düzeline yalnızlığımla yine baş başa kalacağım." O sırada kapı açıldı ve Dilara içeri girdi. Arkasından da bugüne kadar her gün kendimden nefret etmeme neden olan arkadaşlarım. Hepsinin yüzünden utanç akıyordu. Uzun zamandır kenara ittikleri benden böyle bir fedakârlık görmüş olmaları onlan utandırmıştı sanırım. İçimden belki... diye geçirdim.

Sonrası zorlu toparlanma süreci doluydu. Verilen şanslar, toparlanan ilişkiler, bolca pişmanlık ve sayısız özür... Hayatımdaki herkesi affettim. Hayatımdaki herkese şans verdim. Sahi ben kimdim? Hayatın ritmine uyum sağlarken dışlanmış ama buna rağmen ideallerinden, benliğinden ve kararlarından ödün vermemiş bir genç kızdım, kim olursak olalım "insan" olduğumuzun ve bunun bizi sınıflandırmamasına izin vermemesi gerektiğinin ne kadar doğru olduğunun kanıtıydım ben. Ben herkestim. Ben kimseydim. Ben yağmurda yürüyen, eğlenceli şarkılarda deli gibi dans eden, kimsenin tanımadığı ama var olduğunu bildiği uzaktaki Kumsal'dim. Dün, bugün, yarın ve her zaman koşullar ne olursa olsun "o an" geldiğinde kim olduğunuzu, ne yaşadığınızı önemsemeden içinizdeki deli cesaretine -ya da adına ne dersiniz- izin verin size yön versin. Bazen akıl da durur, kalp de. Geriye sadece siz ve "O AN" kalır. An'a kulak verin.

MAKET ÇALIŞMASI

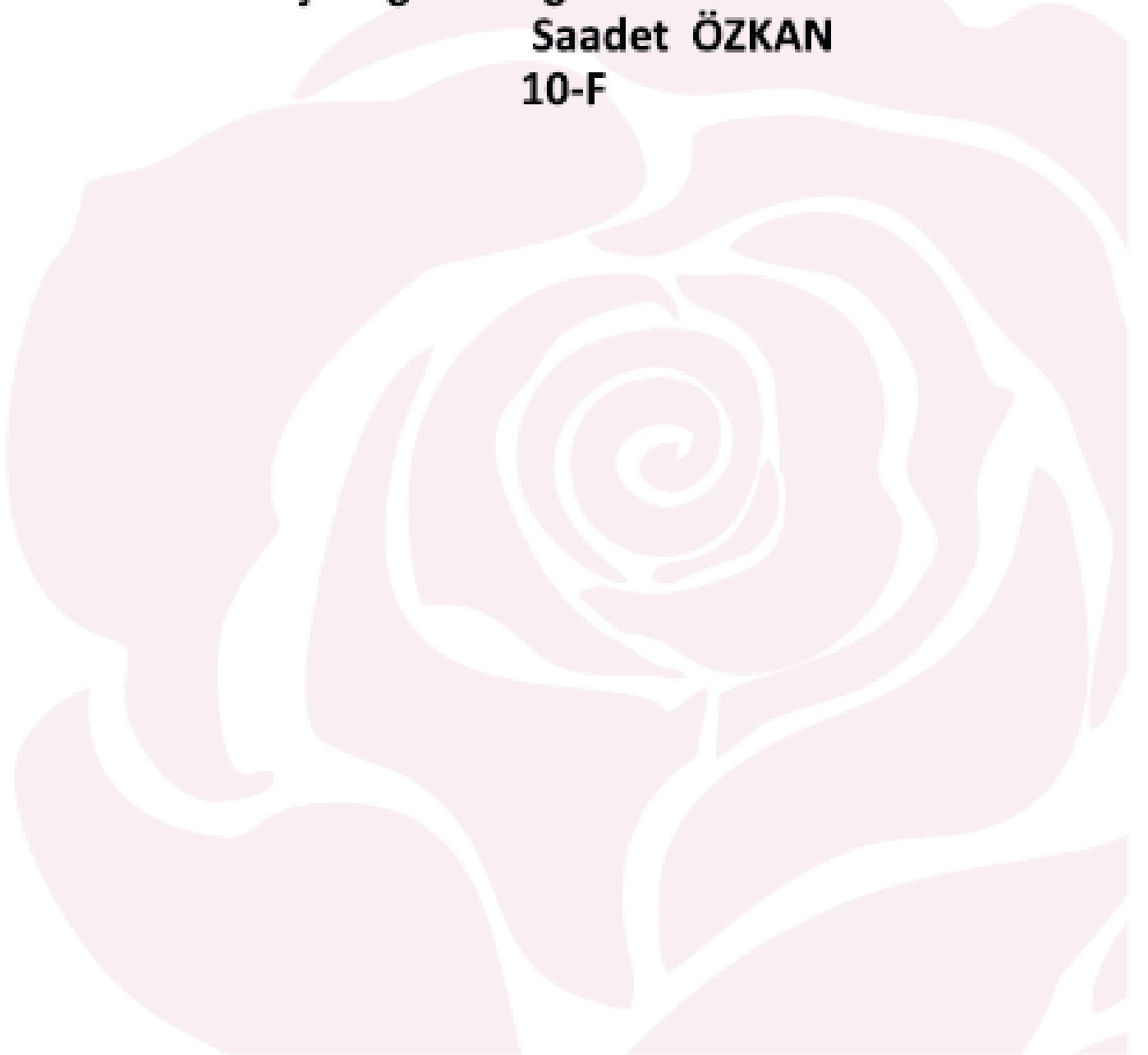
Selma Aydın
Görsel Sanatlar Öğretmeni

GÜLLER - ROSE

**Kalbim çiçek bahçesi en güzel güllerden
Dikenleri battığı zaman gözyaşım sular onları,
Yağmur gibi düşen gökyüzünden
Hayatın bir parçasıdır gözyaşı
Gülmek için ağlamak gerekir önceden.**

Saadet ÖZKAN

10-F

Sessiz Çocuk

Ahmet, lisenin ilk gününe uyandı, içinden "Ne kadar kötü bir gün" diye geçirdi.Aklında sorular vardı: Daha ortaokuldaki arkadaşlarıyla yeni yeni konuşmaya başlamışken nasıl yeni kişilerle tanışacaktı, nasıl onlarla iletişim geçecekti? Hep aynı soruları düşünüp dururken kahvaltısını bitirdi, annesi gelmeden hızlıca ayakkabılarını giydi ve kapıyı çarpıp okula doğru yürüdü.

Sınıfın kapısında idi, öğrenciler rastgele oturmuşlardı. Ahmet de en arkada teklil sıra görüp ona oturdu. Kapüşonunu kapadı, öğretmenin gelmesini beklemeye koyuldu.Öğretmeni beklerken aklına yine sorular geldi. "Ya öğretmen kötü biriyse ya konuşmuyorum diye bana kızarsa? Sınıftakiler çoktan kaynaşmaya başladılar daha erken değil mi? Ben nasıl bu kadar hızlı onlarla arkadaş olabileceğim?" diye söylendi. O kadar telaşlandı ki terlemeye başladı. Zil çaldı, öğretmen içeri girdi, yoklama almaya başladı. Öğretmen isimleri söylüyor,öğrenciler ise sırayla "Burada!" diyordu. Sıra Ahmet'e geldi.Öğretmen, "Ahmet!" diye seslendi. Ahmet'in ağza kurumuş, karnında sebepsiz sancı baş göstermişti.Yumruklarını sıkıyor,titreyen dudaklarını gizlemeye çalışıyordu. "Ne yapıcım ne yapıcım?" diye düşünürken öğretmen "Yok galiba" dedi, bunu duyar duymaz kalbi çok daha hızlı atmaya başladı, ne yapacağını şaşırıdı. Elini kaldırmak aklına geldi ve elini kaldırdı ancak "Buradayım" diyemedi.

Öğretmen, ona sordu: "Sen misin Ahmet?" diye. Ahmet başını hafif öne eğerek salladı. Öğretmen derin bir iç çekip yoklamaya devam etti.Yoklama aldıktan sonra ilk gün nasıl olsa diyerek öğretmen zil çalana kadar ders işlemek yerine okul kurallarını açıkladı. Herkes teneffüste tanışır kaynaşırken Ahmet sırasında kapüşonu kapalı bir şekilde oturdu.Arkadaşları arada bir Ahmet'e bakıp haklarında konuşuyorlardı. Kendi aralarında Ahmet'e 'sessiz çocuk' lakabını taktılar.

Okulun ilk haftası bitmişti fakat Ahmet daha bir kişiyle bile iki kelime konuşmamıştı.Okulun diğer haftası herkes kaynaşmış(Ahmet hariç) birlikte toplanıp sohbet ediyordu.O gün öğretmeni teneffüste Ahmet'in yanına gidip "Bir sorunun mu var evladım, neden derse katılmıyorsun sadece kafanı sıraya koyuyorsun?" diye sordu. Ahmet tabii ki cevap vermedi.Öğretmen cevap alamayınca birazcık suratı düştü,Ahmet'in yanından uzaklaştı. Ama aklı Ahmet'e takılmıştı onun için bir şey yapması gerektiğini düşünüyordu.

Aradan günler geçti.Bir gün sınıftakilerden biri Ahmet'e "Şuraya baksana dilin yere düşmüş yerden aliver şunu!" dedi.Ahmet bu lafı duyunca çok üzüldü tüm gün yüzü asık bir şekilde dolaştı.Ona sürekli vurup "Eğer dediklerimiz yapmazsan seni döveriz." diyorlardı.Zorla iç yaptırmaya kalktılar.Öğretmen yaşananları görüp zorbalık uygulayanları öfkeyle uyardı ve Ahmet ile konuşmaya gitti "Neden bizi konuşmuyorsun,bir sorunun mu var?İnsanlarla konuşmaktan çekinmene gerek yok!" dedi.Ahmet insanlarla konuşmamaktan sıkıldı, cesaretini topladı ve arkadaşları yine zorbalık yapmaya başlayınca bağırıp "Yeter artık, yeter ! Neden, neden bana böyle yapıyorsunuz size bir zararım yok?" deyiverdi. Bunu söyleyince rahatlama hissetti ve çok sevindi ancak aynı zamanda arkadaşlarının üstüne bu kadar varmalarını kendisini fazlasıyla sınırlendirmişti. "Ben artık susmak değil,konuşmak istiyorum böyle olmaktan sıkıldım!" dedi. Arkadaşları birbirine bakıp gülmeye başladı. Ahmet:"Ben bu kadar öfkeleniyorum size kızıyorum siz bana zorbalık yapıyorsunuz verdiğiniz tepki bu mu?" diye bağırıldı.Arkadaşlarından biri : "Bu, öğretmenin bir planıydı; seni kızdıracaktık, sen de bize sınırlenecek ve artık dayanamayacaktın.Böylelikle konuşmamaktan sıkılıp artık konuşacak ve bize karşı utancını yitirecektin." dedi.

Ahmet, böyle olduğunu duyunca şaşkınlıkla karşık sevindi ve o günden sonra insanlara karşı çekingenliği kalmadı. O da herkes gibi konuşuyor, şakalaşıyor, gülüyordu.

İbrahim TUTUŞ

9-E

BES DAKİKA

Ömür dediğimiz şey, beş dakikalık palavra.
Çok meraklıyız saatleri yuvarlamaya
İki buçuğa üç deriz, dört buçuğa beş.
D o l a r   b e ş   d a k i k a .

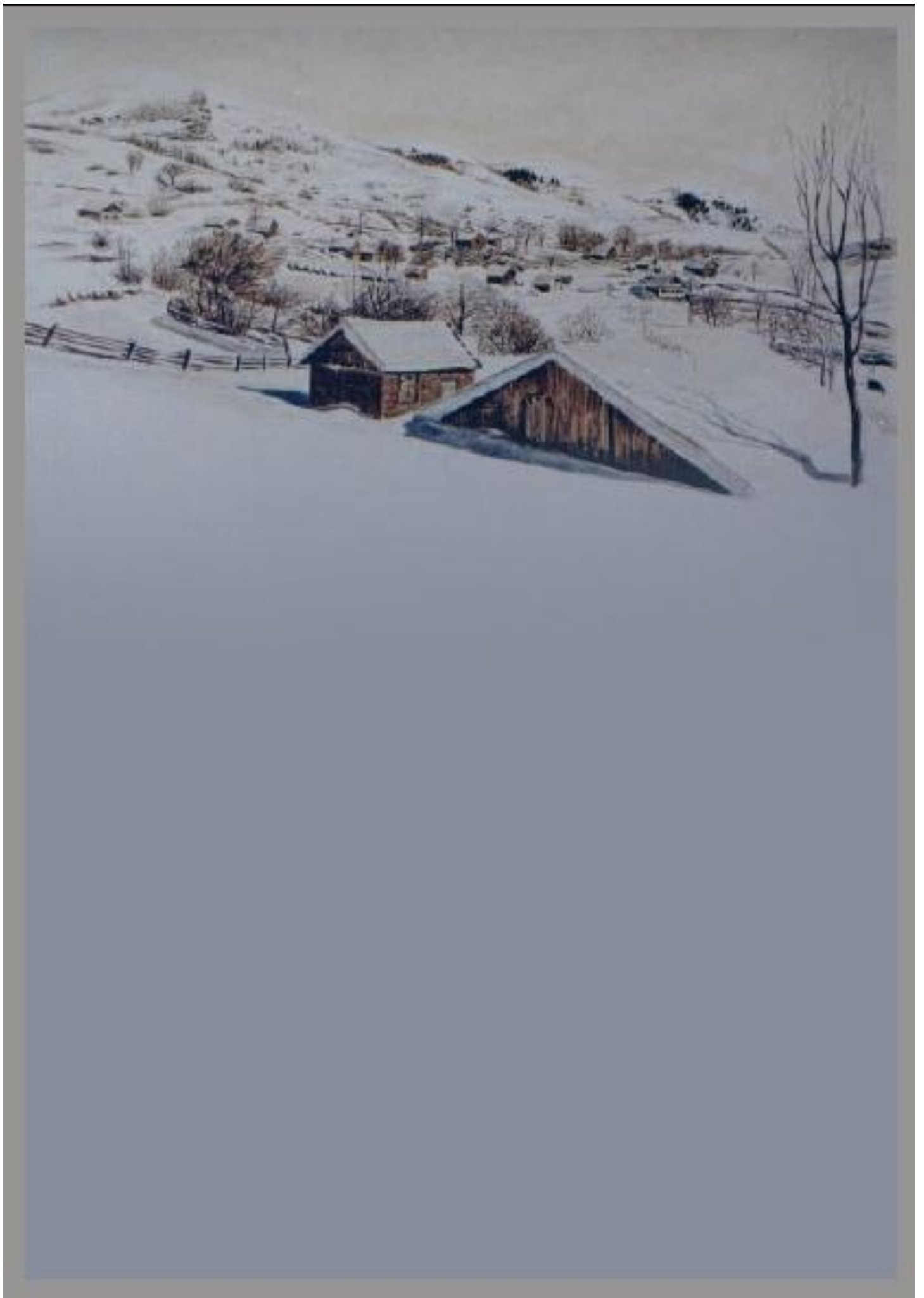
Gülsima PEK / 10-F

**Görsel Sanatlar Öğretmeni
MUSTAFA ERSOY**

**Görsel Sanatlar Öğretmeni
MUSTAFA ERSOY**

*"Gelin tanış olalım
İşini kolay kılalım
Sevelim sevilelim
Dünya kimseye kalmaz."*
Yunus Emre

"Gelin tanış olalım"

Gelin birbirimizi tanıyalım, sen beni tanı ben seni tanıyayım. Lakin kişinin başka biriyle tanışabilmesi öncelikle kendisini tanımaya bağlıdır. Kendi benliğini çözüp açığa kavuşturması gerekir. Eğer daha kendini tanımadan başka birini tanımaya kalkarsa bu ilişkiden iki taraf da verim alamaz. Aynı zamanda Hakk'ı tanımak da çok önemlidir zira bu kişinin kendini tanımaya da belli ölçüde kolaylaştırıcaktır.

"İşini kolay kılalım"

"Allah'ım bütün hayırlı işlerimi kolaylaştır, zorlaştırma." (Rabbi Yessir) Bu anlama gelen duadan da yola çıkarak işleri kolaylaştırmanın hem kendimiz hem de çevremiz için daha hayırlı olacağını söyleyebiliriz. Sorunlu düşüncelerden uzaklaşıp doğru yolu bulmamızda oldukça yardımcı olabilir bu düşünce. Ayrıca işleri kolaylaştırarak hayattan alınacak verim ve zevk de önemli ölçüde artar.

"Sevelim sevilelim"

Dünyanın sevmeyen ve sevilmeyen bir anlamı var mıdır? Sevgisizliğin hiçbir insana hiçbir fayda getirmeyeceği su götürmez bir gerçektir ancak bence sevmek ne kadar önemliyse karşılıksız sevmek de o kadar önemlidir. Tıpkı bir annenin yeni doğan bebeğini sevdiği gibi. Başka birinin bizi sevmesini beklemeden ona iyilik gösterip sevmeliyiz zaten su akar yolunu bulur. Her şey muhakkak olacağına varır.

"Dünya kimseye kalmaz"

Asıl önemli olan iyi davranışlarımızla iz bırakmak değil midir? Bu ifade bana göre birlik olup sevgiyi aşlamayı ve huzur içinde işleri kolaylaştırarak bu geçici hayatta en azından kendimizi ruhen tatmin etmeyi amaçlıyor olabilir. Ahiret hayatına da gönderme olabilir epey de mantıklı olur sanıyorum. Özellikle ölümden sonra hayata inanan birçok din için tutarıdır. Örneğin Müslümanlık...

Sonuç olarak Yunus Emre bu yozlaşmış dünyanın kötücül ve problematik bir şekilde tartışarak, kavgaya ederek ve zevk almıyarak yaşamak için çok kısa olduğunu söylemiştir. Ne kadar yozlaşmış da olsa bu kısa ömrümüzü en iyi şekilde yaşamaya gayret göstermeliyiz tabii ne kadar mümkünse...

ŞAHTİYE?

**1.Çıkıdım erik dalına, anda yedim üzümü
Bostan ısısı kakıdı, der ne yersin kozumu?**

(Kapalı ifadeleri açıklamak için mantık yürütmek gerekiyor. Yorumla açık ifadeler üzerinde herkesin uzlaşması mümkün gözüküyor ki yüzyıllardır yorumlanmaya çalışılan bir şahtîye ile ilgili burada kesin şu anlam vardır deme zorbalığının hiç yeri ve gereği yoktur. Her okuyan kendi bilgisi, deneyimi dahilinde yordayabilir.)

Bu ilk beyit, bütün şahtîyenin anahtarıdır. Daha iyi anlaşılması için ısısı kelimesinin sahip, kozun da ceviz anlamına geldiğini söyleyelim. Kakıdı ise çıkmak fiilinin yerini tutar.

Erk yemek üzere ağaca çıkan kişi üzüm yediğini fark edebilir. Erik dalında erk değil de üzüm yiyen kişiye ise bahçe sahibi cevizimi neden yitiriyorsun, diyebilir.

Erğin çekirdeği yenmez dolayısıyla sadece erğin dışı yenilerek görünen dünyanın hakiketine ulaşılabılır; çekirdek, ulaşılamayana, manevi dünyaya yani iç'e, öz bilgiye işaret eder.

Hayatı anlamlandırmaya çabalayan kişi gördükleriyle yetinmez. Hakikatın üstündeki örtüyü çeker, çekirdeğini tadabileceği özümüne varır. Üzüm, hem dışı hem içi yenebilen bir meyve. Saçma olarak algılanan olay , hakikate doğru atılan adımların insana verdiği mutluluk dolayısıyla tansik şeklinde tanımlanmasıdır. Bilgi, öğrenme yolunda ne ile karşılaşılacağı tahmin edilemez; öğrenceler şaşkınlıkla birlikte tuhaf sevinç hissi yaratabilir.

Bahçe sahibinin cevizle işaret ettiği ise öze ulaşıldığının ifadesidir. Cevizin de kabuğu atılır, sadece içi yenir. Bahçe sahibinin kızgınlığının sebebi kendi hakkına girdiğini görmesidir. Kendi bölgesini savunmaktadır.

**- Kerpiç koydum kazana, poyraz ile kaynatım
Nedir? Deyip sorana bendim verdim özünü**

"Kerpiç" çamurdur, yenmez; yiyeni hasta da eder.

"Poyraz" la yemek pişmez. Poyraz, yemeğin soğumasına sebeptir. Bir işin yolunu yordamını öğrenmeden kendi kendine ustalık taslamaya kalkan kişi günlük duruma düşer. Kazana koyduğu çamuru poyraz ile kaynatarak bir şeyler yapmış gözükmeye çalışır.

"Ne o, ne pişiriyorsun?" diyene de omış gibi davranarak bir parça tattırır, karşısındakini de onunla kandırabileceğini zanneder. İnsan kendi kendisini sıdatmasın bir kere.

Emeksiz ve bilgisizce bir şeyler yapanlar eleştirilmektedir diyerek bitirebileceğimiz bu beyit belki de bir olayı tarsten düşünerek anlamaya çalışmanın önemine dikkat çekiyordur, kim bilir? Poyrazın ısıtma işlevi, kerpiçin pişirilmesi saçma görünen ama derin anlamlar taşıyabilecek sözler. Yunus Emre'nin tesadüfen kullanıverdiği sözcükler olamaz; poyrazın savurna etrafı dağıtma ateşi söndürme yönüne bir gönderme; kerpiçle toprağa, yaşamın başlangıcına doğru bir hakikat yolculuğu insanın mayasına sembolik bir bakış atması da düşünülebilir.

O kadar farklı yollara, o kadar saçma düşüncelere dalıyorum ki size bunları açıklayamam. Oldukça karmaşık bir düşünce yapısına sahibim fakat siz bana ne yaptığımı sorduğunuzda o düşüncüklerimi basitleştirerek size sadece özünü sunmaktayım şeklinde de yorumlanması mümkün.

Ömer Kaan DURU
10-F 10300

ÖZLÜYORUM

Özlüyorum,
Bazen serseri bir Aşk gibi
Bazen annesiz bir çocuk gibi
Bazen suya muhtaç bir çiçek gibi
Özlüyorum

Seni arıyorum geçtiğin her caddeden
Ama yine de dönmüyorsun sen
Kaçıp saklandığın yenden
Bu kadar kalpsiz olduğumu bilsen
İnan en başından vazgeçerdim ben

Her şeye rağmen özlüyorum
Bakma bunları dediğime
Eğer sevmek birini özelemekse
Bil ki ben binlerce sen doluyam
İşte özlemim bir bu yanını seviyorum
Çünkü her ne kadar uzağa gidersen git
İçimle bir yerlerde olduğuna
biliyorum

Elif ÇETİN 11-B

BAMBAŞKA

Bambaşka kişilikler olduğumuz doğru
Bambaşka benzerliklerimiz olduğu kadar
Kalabalığın içinde susmayı iyi biliyoruz
Yalnızken konuşmayı bildiğimiz kadar

Elif ÇETİN 11-B

EMPATİ

Her gün olduğu gibi evden ayrıldıktan sonra eve gelene kadar geçen zamanda kendi değerli(!) zamanını sadece gerçeklere karşı gözlerini kapayıp kendi fikrine ters düşen yargıları elinin bir köşesiyle itmekten başka şeye harcamayan Refik Bey, işinden döndüğünde ona sevgiyle yaklaşan karısına karşı soğuk, buz gibi bir suratla karşılık vermiş, o an üzerinde -en azından kendisi için- yük derinlebilecek ne varsa hepsini yere yığıyordu. Hal hatır sormadan otardığı mutfak masasına iş hayatından getirdiği tüm negatifliği yaymış, hiçbir zaman yaşan(a)mayan huzurlu ortamın bu gün de yaşan(a)mayacağını garantisini vermişti.

Yemekten kalktığında tahmin edileceği üzere ağzından hiç güzel kelime çıkmamış, oturma odasına yürüdüğüde karsını masa başında yapayalnız bırakmıştı. Yaşayan bunca şeye sabretmeye çalışan kadıncağının her seferinde yalnız kaldığında dolan gözlerini, aktığı yaşlarını inandığı Tanrısından ve kendisinden başkası bilmeyordu. Mutfakta geçirdiği kısa süreden sonra kendisi de oturma odasına geçmiş, geçtiği gibi çıkması bir olmuştu. Oraya buraya atılan çoraplar, özenle dizilmiş yastıkların yerde dağınık halde durması, kocasının kendisinden istediği -evrettiği desek daha doğru olur- bir bardak çay; hepsi onun günlerce, haftalarca, aylarca hatta yıllarca katlandığı şeylerdi.

Refik Bey elindeki kumandayla haber kanallarında geziniyor, dünyadan kendini soyutlamışçasına önündeki ışık saçan ekrana odaklanıyordu. Yanına konan çaya bile göz ucuyla bakma zahmetinde bulunmamış, bardağı tuttuğu gibi ağzına götürmüştü. Gözünün önüne gelen haberi çayını bir yandan yudamlarken dinlediğinde, ortamdaki gergin hava artık çok daha gergindi. Elinin bir köşesiyle ağzını sildi, konuştu. 'Bunlar da aynı bir acayip, yahu sen kızını o saatte niye dışarı salıyorsun? İyi olmuş, az bile yapmışlar.'

Harmanı yanında soğuk terler doküyor, renkten renge giriyordu. Kolbağın üzerindeki telefona eline geçirdiği gibi yan odaya fırlamış, kızının numarasını tuşlamıştı. Lakin ne istediği sesi duydu ne de istediği haberi aldı. Merakını bastıran şey; kocasının televizyonda kızını görmesinin ardından ettiği acı çığlıktı.

Hifanur YILDIZ

9-D

Hayvan İsyanı

O gün her şey yolundaydı ya da sadece insanlara öyle geliyordu. Hayvanlar sadece küçük bir anı bekliyordu. Tam beş aydır bu isyanın planını kuruyorlardı. Her şeyi saniyesi saniyesine planlamışlardı. O an gelene kadar rutin aktivitelerini yapacaklardı.

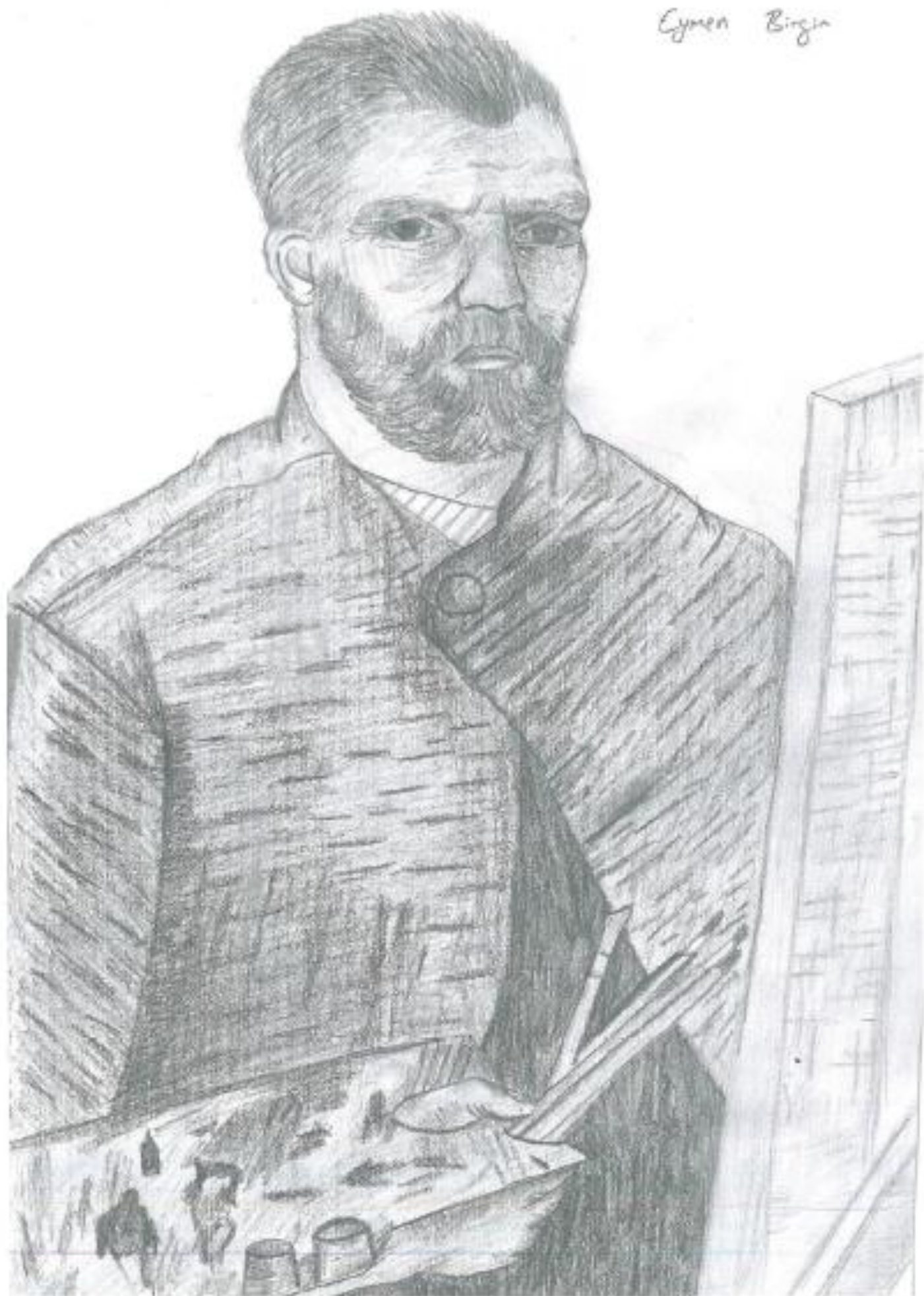
Birden görevli bir kadın "Seni aptal maymun ne diye oraya çıkıyorsun ki? İn çabuk aşağıya!" diye bağırmağa başladı. Maymun; kendi bölgesinden uzaklaşmış, en yüksek ağaca tırmanmış ve inatla inmiyordu çünkü artık planın başlaması gerektiğini biliyordu. Ancak hesaba katmadığı bir şey vardı. O da insanların ne kadar acımasız olabileceği. Görevli kadın ağaçtan inmeyen maymuna sinirlenince silahını çıkarıp onu vurdu. Diğer bütün hayvanlar şoka girmişti. Nasıl onu öldürebilirdi? Sırf ağaçtan inmedi diye nasıl bir canlının hayatını sona erdirebilirdi? Ancak çok fazla sürmedi ve isyan nihayet başladı. Hayvanları normalden çok daha sinirli gören insanlar ne yapacağını şaşırılmış şekilde çıkışa ilerliyordu. Hayvanlar kısa süre içinde hayvanat bahçesini ele geçirdiler. Şehirden uzağa yurtlarına, özgürlüklerine kavuşmalarına çok az kalmıştı. Hemen bu işkance yerinden çıkmak istiyorlardı. Demir kapıları deviriyorlar, kafesleri açmak için zorluyorlar; iri hayvanların darbeleriyle açılmaz sanılan kafesler yamuluyor, kırılmaz cam zannedilen camlar tuzla buz oluyordu.

İsyancı hayvanlar sevinç naralarıyla koşuyor; ana yurtlarına kavuşma hayali kuruyordu. Dört bir tarafa dağıldılar, özgürlüklerinin tadına varamadan birkaç güne açlık ve susuzluk sıkıntısı baş gösterdi. Yabancısı oldukları bölgelerde su kaynağı, otlak aramaktan yoruldu. Hayvanları tek başına veya gruplar halinde gören insanlar ya onları tekrar dört duvar arasına koydu ya da gözlerinin yaşına bakmadan öldürdü. Koskoca hayvanat bahçesinden kurtulup özgürlüğüne kavuşan hayvan sayısı bir elin parmağını geçmezdi.

Ceylin YAŞAR
10-E

Eymen Birgin

RESSAMIN MEKTUBU

"Sonbahar gelmişti, pencereden dışarıya bakınca rüzgârın tıtlı tıtlı estiğini ve ağaçtan yaprakların düdüklüğüne gördüm. Hemen kağıtım ve tuvalimi, fırçalarımı, boyalarımı alarak bahçede kendime yer buldum. Ağacın karşısına geçerek hemen onu resmetmeye başladım. Resim çizmek henü hayata bağlayan tek unsur. Tuvalle bir yandan resim çiziyor, bir yandan da bu güzel havanın tadını çıkarıyordum. Resim bittikten sonra ovo giderek yaptığım resmi aileme gösterdim.

Babama "Bu kadar çok resim çizip ne yapacaksın? Git ders çalış bunlardan sana fayda gelmez" dedi. Annem de hemen lafe atladı ve "Hakkısın, hoş vakit kaybı bunlar senin geleceğini kurtarmaz. Çok fazla çiziyorsun derslerine daha fazla önem vermelisin" dedi. Novosim karıştı, ben mi çok böcü çiziyordum yoksa çok değersiz bir alana mı ligim vardı? Ama, ne olursa olsun resim çizmeyi bu şekilde bırakamazdım çünkü çok seviyordum ve hiçbir şey resim çizmeye engel olamazdı.

Günlerden bir gün pencere kenarına geçmiş, kitap okuyordum ve soyut resimden bahsettiğini gördüm. Ligimi çokmıştı hemen okumaya başladım: doğada var olan nesnelere soyut bir şekilde aktarmak veya soyut kavramları resme konuk etmek demekmiş. Çok dikkatimi çekti ve ben de denemeye karar verdim. Duygularımı ve düşüncelerimi simgeleyen renkleri belirledim ve içimden geldiği gibi boyadım. Çok değişik hissettirmişti ve bu şekil çizmeyi çok seviştim. Tabii ben ne kadar bunu sevdiysem çevremdekiler tam tersi tepki gösteriyordu. Başlarda aldırış etmedim. Ama ben çizdikçe ailemin tepkisi daha da artıyordu. Arkadaşlarımı çizdiklerimi ciddiye almıyordu. "Bu ne böyle çok anlamsız" tarzı paylar söylüyorlardı. Aldırış etmemeye çalışıyordum hem yakında kariyerim için belirli adımlar atmam gerekecekti. Ailem bilimli uğraşmamı istiyor. Sanatla ilgili bir meslek seçimini yapımama karşılık. Ama ben kararlıydım, ne olursa olsun ressam olmak istiyordum.

Bediğim gibi de ressam oldum. Ve başka bir ülkeye taşındım. Ailem hayal kırıklığı içindeydi. Sanırım onlara büyük bir evlat olamadım. Başka ülkede ressamlığımı devam etmek istiyordum. Ama başka öğretmenler veya ressamlar da resimlerime sıcak bakmıyordu. Kimse resimlerimi anlamıyordu. Yeteneksiz olduğumu düşünüyorlardı. Geçimimi sağlamak için resimlerimi satmam gerekiyor. Ama resimlerim beğenilmiyordu. Sadece o da değil burada boş durduğumu, başka bir mesleğe yönelmem gerektiğini söylüyorlar. Zaman içinde çizip insanlara gösterdiğim çizimlerimi çöp konteynerlerinin yanında görmeye başlamışım. Şu hayatta tek değer verdiğim şey olan çizimlerim, dalga konusu olmuştu. Geçimimi sağlayamıyordum, artık hoya alacak param bile yoktu. Belir kaynağın yoktu. Sadece ben ve çizimlerim vardı. Çizimlerim, insanlar tarafından eziliş stürken, hor görülürken; ben ise "ruh hastası" damgası yemişken ne yapabilirdim?"

Punky bu mektubu yazıp bir kenara koydu, bir silire sessizce mektuba bakıp eline fırçasını aldı, son fırça darbelerini atmasıyla, son nefesini vermesi bir oldu. Punky, hayatındaki tek yaşam sebebi olan tuvalinin yanında can verdi.

SARI ADAM

Bayan Morton, dünyaca ünlü dokuz tablonun sakıldığı bir müzayedeye katılmıştı. Bu tabloların hepsi birbirinden güzeldi ama Morton'un favorisi William Iron'un Sarı Adam'ydı. Tabloda sarı renkler hakimdi ve tablodaki adam, vani Will Early, yüzünde hafif bir gülümsemeye boşluğa bakıyordu. Bakışları ifadesiz gibiydi.

"Sarı Adam!" diye bağardı kadın ve Will Early'nin tablosunun ihalesi başladı. Tablo 124 yıl öncesinde çizilmişti. Güzelliğinin üstüne bir de tarihi olması onu pahalı yapan özellikti.

"50 bin dolar!" İlk fiyat duyuruldu ve Bayan Morton beş bin dolar ekleyerek tabloya talip oldu. "55 bin dolar!"

Başka bir adam hafifçe Morton'a bakıp seslendi. "56 bin dolar!"

Bazılarının bu fiyatlar çok uçuk gelmiş olacak ki artırmaya katılmadılar. Sadece o adam ve Morton'du.

"58 bin dolar!" dedi Morton.

"60 bin dolar!"

"75 bin dolar!"

"80 bin dolar!"

"81 bin dolar!"

"85 bin dolar!"

Morton düşündü. Eğer 100 bin dolar vereceğini söylerse adam açık arttırmadan çekilir miydi? Bu büyük bir riskti ama almaya karar verdi. "100 bin dolar!"

Beklediler, beklediler ve beklediler. Kimse den ses çıkmıyordu. "Sarı Adam 100 bin dolarla Bayan Jessa Morton'a gidiyor! Tabrik ederiz Bayan Morton."

Morton sesini çıkarmadı. Hafifçe gülümsedi ve kalan üç tablonun sahiplerine gölgesini seyretti.

"Ah Rachel biraz daha sağa çevir." Bayan Morton hizmetisi Rachel'a tablosunu astırıyordu. Rachel, hanımın söylediği gibi sağa çevirdi ve hanımının yüzündeki memnun gülümsemeye baktı. "Evet canım, şimdi oldu."

Gönderini tablodan ayırmıyay, hayranlıkla izliyordu. Adamın yüz hatları, renklendirmeler, tabloya değen her bir fırça darbesi harikaydı.

Rachel, Morton gitmesini söylemeden yanından ayrılmazdı ve yine öyle yaptı. Morton sonunda gözlerini Rachel'a çevirdi ve "Bana bir papatya çayı yaparsan sevinirim, tatlım." dedi.

"Nömen Bayan Morton." Ve Rachel hızlı adımlarla büyük mutfağa ilerledi. Bayan Rachel çocuksuz dul ve zengin bir kadındı. Ayrıca hem rahmetli kocasının hem de kendisinin hiç kardeşi yoktu. Bayan Jessa Morton alabileceğine yalnızdı.

ÖLMEK İSTEMİ YORUM !

Burada yazacaklarım altında bilmediğimsi, aşına olmadığımı şeyler değil ; aksine hepimizin yakından bildiği bir mesele: Toplumumuzun kanayan yarası, biz sustukça da kanamaya devam edecek bir yara. Bunu niye söylüyorum? Çünkü kadına yönelik şiddet her gün adını bildiğimiz, bilmediğimiz kız kardeşlerimiz hayallerinden, hayatlarından ve sevdiklerinden koparıyor. Üstelik ölümlerinin baharında, daha bu dünyaya katacağı güzellikler bitmemişken. Tıpkı Ögeçcan Aelan gibi...

Emine Bulut, Gülede Cankel gibi... Şule Çot, Ceren Damar, Fınar Gültekin gibi... Yeryüzünde hiçbir vicdanın kahol edemeyeceği sebeplerle erkek şiddetinin kurbanı olan, adlarını sayamadığımız yüzlerce kadın gibi. Kadınlar sadece "HAYIR !" dediği için, kendi ayaklarının üzerinde durmayı tercih ettiği için ayrımcılığa, tacize uğruyor hatta canice öldürülüyor. Bir kadının yaşama hakkını elinden almanın hiçbir sebebi ve bahanesi olamaz, olmamalı. Ne ekonomik koşullar ne de kişisel sebepler bir caniyi yasağın veya toplumun önünde hakkı çıkaramaz. Kadına yönelik her türlü şiddet kader değil düpedüz suçtur. Bir kadının gördüğü şiddet yalnızca onun değil hepimizin yaransıdır. Bu yaransın sebebi altında staerkil toplum yapımız. Yani sorunun kökenine indiğimizde bu soru gerçekte yüzleşiyoruz: Kadın hamile, bebek erkekmiş. Herkes mutlu. Bebek büyüdü; sünet olacak; davullar, surnalar, hediyeler... Çocuk düşünüldü: "Sanırım bu çok önemli bir organ." Üç beş kız vardı mahallede, "Hangisini alalım sana ?" dediler. Çocuk düşünüldü: "Sanırım karşı tarafa sormadan seçebiliyorum." Çocuk acıktı; sofrayı kız kardeşleri ve annesi hazırladı, topladı. Çocuk düşünüldü: "Sanırım kadınlar bana hizmet etmekte yükümlü." Kalabalık bir akşam yemeği... Herkes masaya sığmayacak; erkekler ve çocuk masaya, kadınlar yere oturdu. Çocuk düşünüldü: "Sanırım önemli olan erkeklerin konforu." Servis yapıldı, önce erkeklerle yemek verildi. Çocuk düşünüldü: "Sanırım öncelikli olan erkeklerin karnının doyması." Çocuğun kız arkadaşı oldu. Bütün sülale duydu, herkes mutlu... Deniz bir amca: "Neler yapacağını bakalım kızlara ?" dedi. Anne ve baba "Oğlundan iyisini mi bulacak?" dediler. Çocuk düşünüldü: "Sanırım en iyi benim ve kızlara onların rızası olmadan istediğimi yapabiliirim." Çocuk büyüdü, arkadaşları ile garmeye gitti, eve geç geldi. Kız kardeşleri geç geldiğinde azarlanıp dövrülürken o, paşalar gibi karşılandı. Çocuk düşünüldü: "Sanırım ben eve istediğim saatte girip çıkabiliirim." Kavgı etti. Ağrı, burun kan içinde geldi. Anne ve baba: "Helal olsun oğuma, koçum benim!" dediler. Çocuk düşünüldü: "Sanırım güçlüyüm ve sorunlarımı şiddetle halletmeliyim." Çocuk evlendi. İş, güç, para sahibi oldu. Ama bir türlü adam elemedi. Ülkemizin birçok yerinde bu sıklıkla çocuklarını yetiştiren ebeveynler var. Onların yetiştirdiği evlatlar da. İlim sonumuz olmaya devam edecek.

Ben olarak cümlelerini çok sevdiğim ve kendime rol model aldığım Ece Üner'in de dediği gibi: " Biz kadınlar, Türkiye'nin tüm kadınları birbirimizle görünmez sınımlarla bağlıyız. Hangi partiden olduğumuz, hangi takımı tuttuğumuz, hangi sillede doğduğumuz hiç fark etmez. Birimiz zulme uğradığında diğeri de çaresizlik hissediyor. Çünkü insan ancak başka insanlar aracılığı ile insan oluyor. O yüzden biz birbirimizle görünmez sınımlarla bağlıyız. Birimizin acısı hepimizin ortak acısına denk düşüyor. Ve birimiz öldürüldüğünde bu, diğersinin de tam olarak aynı gerekçelerle hisli öldürebileceği anlamına geliyor. Burada ben olabilirim, sen olabilirsin, en yakın arkadaşım olabilir. Birimiz güvende değilsek, hiçbirimiz güvende değiliz. Aynı şekilde katillerimiz de birbirlerine görünmez sınımlarla bağlı onlar da birimizle katlettiğinde bu diğersinin de tam olarak aynı gerekçelerle hisli katledilebileceği anlamına geliyor. Ve onlardan biri güvendeseyse hepimiz güvende. Acı çekiyoruz ve kimse duymuyor. 'Cehennem acı çektiğin değil, acı çektiğini kimsenin duymadığı yerdir.' derler. Cehennemdeyis! Artık duyun hisli ! His; artık, ÖLMEK İSTEMİYORUM ! diyen her sesi duymak, o sesi çoğaltmak için buradayız. Kadınların korkusuzca geleceğe umutla yürüdüğü bir dünya için el ele kadın dayanışmasını büyüteceğiz. Umutluyuz çünkü yapabileceğimizi biliyoruz. Kararlıyız çünkü gücümüzün farkındayız. Gelecek şiddeti birlikte durduralım !"

İNGİLİZCE ÖĞRENMENİN YARDIMCI İPUÇLARI

- 1.Sen ana dili İngilizce olan, İngilizce konuşan birisi değilsin. Hata yapmaktan korkma. Kısa ve basit cümleler kullan.
- 2.Sınıfta, okulda,bahçede, kantinde hatta okulun dışında İngilizce pratik yapmalısın.
- 3.İngilizce çok okumalısın. Dilbilgisinde ya da kelimedede odaklanma. Her kelimeyi anlamaya çalışma.
- 4.Dinleme yeteneklerini geliştirmek için film izlemelisin, şarkı dinlemelisin ya da arkadaşlar edinmelisin.
- 5.Mektup arkadaşların olabilir. İngilizce şiir yazabilirsin, kısa hikâyeler yazabilirsin. Bu aktiviteler yazma becerilerini ilerletebilir.

HELPFUL TIPS OF LEARNING ENGLISH

1. You are not a native speaker of English. Don't be afraid of making mistakes. Try to use short and simple sentences.
2. You must try to practice your English. You can speak English with your friends in the class, in the school garden, in the canteen and even outside the school.
3. You must read a lot in English. Don't focus on the grammar or vocabulary. You needn't try to understand every word.
4. You must watch films, listen to songs or make friends to develop your listening skills.
5. You can have pen pals, write poems and short stories or keep a diary in English. These activities improve your writing.

motivational quotes

1. Don't tell people your dreams. Show them.
(İnsanlara hayallerinizi anlatmayın, onlara gösterin.)
2. Every new day is another chance to change your life.
(Her yeni gün hayatınızı değiştirmek için başka şanstır.)
3. A beautiful life begins with a beautiful mind.
(Güzel bir hayat güzel bir zihin ile başlar.)
4. Never give up, there is no such thing as an ending, just a new beginning.
(Asla vazgeçme, bittiş diye bir şey yoktur, sadece yeniden başlangıç vardır.)
5. Life is like a mirror, it will smile at you if you smile at it.
(Hayat bir ayna gibidir, sen ona gülümsersen o da sana gülümser.)
6. Put your heart, mind, and soul into even your smallest acts. This is the secret of success.
(Yaptığın en küçük harekete bile kalbini, aklını ve ruhunu kat. Başının sını budur.)
7. The best view comes after the hardest climb.
(En iyi manzara, en zor tırmanışın ardından gelir.)
8. Life is too short to be unhappy.
(Hayat mutsuz olamayacak kadar kısadır.)
9. If you believe the doubts in your mind, you will not achieve the dreams in your heart.
(Zihnindeki şüphelere inanırsan, yüreğindeki hayallere ulaşamazsın.)
10. Dream it, wish it and do it.
(Hayal et, dile ve yap.)
11. Always follow your dreams, the only one stopping you is you.
(Hayallerinizi takip edin, sizi durduran tek kişi sizsiniz.)
12. The best way to make your dreams come true is to wake up.
(Hayallerinizi gerçekleştirmek için en iyi yol uyanmaktır.)
13. If you can dream it, you can do it.
(Bir şeyi hayal edebiliyorsan, yapabilirsin.)
14. If you want to go big, stop thinking small.
(Eğer büyümek istiyorsan, küçük düşünmekten vazgeç.)
15. Running away from any problem only increases the distance from the solution. The easiest way to escape from the problem is to solve.
(Herhangi bir problemden kaçmak, sadece çözüme giden mesafeyi artırır. Problemden kurtulmanın en kolay yolu onu çözmektir.)
16. The starting point of all achievement is desire. Weak desire brings weak results.
(Bütün başarıların başlangıç noktası arzulamaktır. Zayıf arzular, zayıf sonuçlar getirir.)

Fatma KESİK
TAL İngilizce Öğretmeni

BİLİNÇALTI

Bugün okula gitmek yerine biyoloji öğretmenimin verdiği performans ödevini tamamlıyorum. Ah! Gerçekten ne işimize yarayacak anlamıyorum. Yaklaşık üç saat sonra ödevi tamamladım o sırada sokaktan yükselen sesler dikkatimi çekti ve aşağıya indim. Annemler dâhil bütün mahallelinin eşyalarını topladıklarını ve araçlarla uzaklaştığını gördüm. Annem, acilen önemli olan eşyalarımı almamı ve arabaya koşmamı söyledi. Hiçbir şey anlamıyordum. Gece yarısı şehirden uzakta bir tüneldeydik yaklaşık 20 kişiyiz. İnsanların endişeli konuşmalarına kulak misafiri oluyorum: "Biraz daha batıya ilerlemeliyiz", "Hayır, bizi bulurlar burada kalıp yardım beklemeliyiz" gibi. Annem beni yanına çağırdı ve olan biteni anlatmaya başladı: "Sam, tatlım, ne yazık ki tehlike altındayız. Yer altından ne olduğunu bilmediğimiz yaratıklar önlerine ne gelirse yutup geçiyorlar. Saklanmamız gerekiyordu o yüzden buradayız."

Aklım almıyordu gerçekten. Çok korkuyordum. Çaresiz bir köşede olacağını beklemeye başladım. Aradan üç gün geçti ve hâlâ bekliyoruz, yiyecek içeceğimiz neredeyse bitmek üzere ve yukarıdan sesler geliyor. Yaşadığımız koloniyi saldıran bir yer altı canavarı ile mücadele ediyoruz. Kolonimizde hayatta kalanların sayısı %9'a düştü babam da biraz yaralandı.

Yine sıradan bir gün babamlar yiyecek bulmak için yeryüzünde keşfe çıktılar. Ben ve diğer altı kişi hala tüneldeyiz. Bir anda tünelin sarsılması ile harekete geçtik bir canavar daha gelmişti ve en kötüsü babamlar burada yoktu. Sesler kesilmeye başladı. Bir köşeye çökmüş annemin bağırsıklarını duyuyordum ama anlayamıyordum aniden karşıma çıkan dev yaratık ile nutukum tutuldu bu şey biyoloji projem için araştırdığım "Osmokines"ti.

-Saaam! Uyan artık, kaç defa söyledim çalışırken uyuyakalma diyen annemin seslenişiyse gözümü açtım. Bilincim yerine geldiğinde her şeyin rüyadan ibaret olduğunu anladım ve ferah bir nefes aldım.

FARELER VE İNSANLAR

Yaşamaya bir şekilde devam ederiz değil mi? Çünkü hepimizin bağlı olduğu bir amaç, yaşam tarzı vardır ama en çok da birilerinin varlığı hayatımızın köküdür. Amaçlarımız dallarını uzatsa da su her zaman köklerden gelir dolayısıyla sosyal varlıklar olan bizlerin hayatında olan insanlar büyük değer taşır.

Kitaplarında işçi yaşantısını ve toplumsal sorunları işleyen ve gayet başarılı olduğunu bu eserlerin tiyatro ve sinemaya da uyarlanmasıyla anlayabildiğimiz ünlü yazar John Steinbeck de öyle düşünmüş olmalı ki bugün bahsedeceğimiz Fareler ve İnsanlar kitabında bu konu üzerinde durmuş. Romanda olayın güçlü kuwetli yerinde olmasına rağmen akıl dengesi olmayan Lennie ve ona bir nevi hayat rehberi olan zeki karakterimiz George' un başından geçer. İksinin çiftliklerde yemiyeye ile çalışarak para biriktirip kendi çiftliklerini kuma hayali genel amaçtır. Fakat okurken en çok dikkatimi çeken şey: İksini diğer karakterden ayıran, beraberce aynı amaca yürüyerek diğerlerinden daha mutlu olmaları. George gözünden bakarsak hedefe sürekli ayak bağı olan birine katılmak çok mantıksız değil mi? Lennie'nin cüssesi sayesinde iş bulmaları kolaylaşıyor, gücü görünüşü çiftlik sahiplerinin onları işlerinde çalıştırmak istemelerini sağlıyor. Romanı okurken Lennie'ye karşı ne hissedeceğinizi de şüpheleniyorsunuz, ayak bağı tanımı uygun düşebiliyor. Fakat olay bir ayak bağı olmak kadar asla yalnız olmamakta da alakalı, hep birilerinin varlığını yanında hissetmekle de alakalı. George' un yanında Lennie olmasaydı büyük ihtimalle çocuksuz bir anne gibi kalırdı.

Demem o ki hayatımızda birilerinin varlığı çok önemlidir. Yaratılışın gereği insanlara ihtiyaç duyarsız. Ve bunun önemini de kağıt kesik gibi bize sunan bu az sayıdaki ama tesiri uzun süre hissedilecek olan eserin tamamını anlatmadan um arım merakınızı uyandırabilmişimdir.

Sevgi ÖZKAN

10-A

Okul Kütüphanesi

HÜSEYİN SERT
KÜTÜPHANESİ

REHBERLİK VE PSİKOLOJİK DANIŞMA ÖĞRETMENİ

FAZIL GÖRGÜLÜ ile görüşme

1. ÖNCELİKLE BİZİMLE GÖRÜŞME YAPMAYI KABUL ETTİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ. İLK SORUMUZ ÇALIŞMA SAATLERİYLE İLGİLİ: BİZ ÖĞRENCİLER İÇİN HANGİ ÇALIŞMA SAATLERİNİN UYGUN OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORSUNUZ? Aslında çalışmanın bir saati yok. Ancak en verimli çalışma dinlenmiş bir beden ve berrak bir zihin ile yapılır.

2. DERS ÇALIŞMAYI SÜREKLİ ERTELİYORUM, NE YAPMALIYIM?

Bugünden itibaren beş yıl sonra, on yıl sonra ve gelecek yirmi beş yıl neyle meşgulsün, nerede ve nasıl yaşıyor, ne yapıyorsun? Bunu düşün ve harekete geç!

3. NASIL DAHA İSTEKLİ ÇALIŞABİLİRİM?

Ders çalışmak evet bazen çok keyifli olmuyor ancak içsel olarak kendini harekete geçirmek için hayallerine ulaşmak için ders çalışmak zorundasın. Bu gayretin sonucunda başarı olursa her öğrenci ders çalışma isteği konusunda sıkıntı yaşamaz.

4. DERS ÇALIŞMA PROGRAMIMIZ NASIL OLMALI?

Kişiyi özgü olmalı. Zamani verimli kullanabilmek, sistemli ve düzenli bir şekilde çalışabilmek ancak programla mümkün olur. Zamani yönetmek bu yüzden çok önemlidir. Okul sonrasında dinlenmiş bir beden ve zihin ile sayısal+sözel + eşit ağırlık şeklinde çalışabilmeli.

5. MATEMATİĞE NASIL ÇALIŞMALIYIZ?

Öncelikle okula öğrenme motivasyonu ile gelmek en önemli unsur. Dersi derste öğrenmeye gayret etmek, anlaşılmayan yerleri sormak, evde tekrar yapmak, çözümlü soru örneklerini incelemek ve onları tekrar çözmeye çalışmak, zorluk derecesi kolay testlerden başlayarak konuyu tamamen kavrayana kadar soru çözmek gerekir.

6. YKS'DE DERECE YAPARSAK NE OLUR?

İlk 5 veya ilk 100'e giren öğrencilere çok fazla imkan tanınmıyor. Özellikle vakıf üniversiteleri çok cazip burslar ve nakit burs desteği sağlıyor.

7. MESLEK SEÇİMİ HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYORSUNUZ?

Gelecek 25-30 yılını bir mesleği lora ederek geçireceğini unutmamak gerekiyor.

8. HANGİ DERSE AĞIRLIK VERİLMELİ?

Sistem olarak anlama, yorumlama yani muhakemeye dayalı ilerlenmeli. Sayısalcı olmayabilirsiniz ancak rakamlarla aranız iyi olmalı, size fayda sağlayacak kadar matematik çözebilmenizdir.

9. GÜNLÜK KAÇ SORU ÇÖZÜLMELİ?

Başlangıç olarak 200 soru makul ama son sınıfa gelen bir öğrenci bunun yaklaşık iki katını çözebilmesi.

10. ALAN SEÇERKEN NELERE DİKKAT EDİLMELİ?

Özellikle çalışmaktan hoşlanılan dersler düşünülerek ilginizi çeken mesleğe yönelik olan alanı seçmelisiniz.

11.TYT-AYT ÇIKMIŞ SORULARI ÇÖZMELİ MİYİZ?

Evet, kesinlikle. Bu, size ÖSYM'nin soru tarzlarına alışmanızı sağlar.

12.TEKRAR ODAKLI MI TEST ODAKLI MI OLMALIYIZ?

Tekrar edilmeyen bilgiler kısa zamanda çok kolay unutulur. Bu yüzden günlük ders tekrarı (10 dk), haftalık ders tekrarı (20dk) kesinlikle yapılmalı ve bol soru çözülmelidir.

13.TYT ÇALIŞMAYA NE ZAMAN BAŞLAMALIYIZ?

TAL'a gelen bir öğrenci 9. Sınıftan itibaren düzenli ve sistemli çalışmak zorundadır. Sistemli çalışmazsa 12. Sınıfa geldiğinde bu öğrenci hem TYT hem AYT konularını yetiştirmekte çok zorlanır. Bu yüzden biz çalışmalarınızı ertelemeyelim.

14.SORULARI İÇTENLİKLE VE SABIRLA CEVAPLADIĞINIZ İÇİN SİZE ÇOK TEŞEKKÜR EDERİZ.

İhtiyacınız olduğu durumlarda mutlaka rehberlik servisine danışın. Buranın kapısı sizlere daima açık.

9/D SINIFI GÜLİSTAN SAPAN VE BEYZA EKİN

Etkinlikler

DEDEKTİFİN İZLERİ SERGİSİ & MÜZİK DİNLETİSİ

Etkinlikler

Etkinlikler

MÜZİK ÇALIŞMALARI

Etkinlikler

18 MART ÇANAKKALE ZAFERİ PROGRAMI

